UNIVERSUL MEU MAGIC

Mara și secretul din Poiana Licuricilor

O aventură pentru Mara

Povestea Mea Magică

Mara și secretul din Poiana Licuricilor

Pentru Mara, 5 ani

1. Poteca de vată de zahăr

2. Căsuțele din copacii uriași

3. Toboganul de pe petale

4. Pârâul cu pietre muzicale

5. Dansul luminițelor calde

O aventură pentru Mara

CAPITOLUL 1

Poteca de vată de zahăr

Mara păși cu grijă în Pădurea Roz, iar cizmulițele ei galbene se afundară ușor în mușchiul moale, ca un covor de catifea. În jurul ei, totul părea desprins dintr-o visare: copacii aveau trunchiuri argintii, iar frunzele lor pufoase, roz-bombon, se legănau ușor, semănând cu niște norișori de vată de zahăr. Aerul mirosea dulceag, a căpșuni proaspete și a dimineață senină, făcând-o pe fetița cu păr șaten să zâmbească larg. Lângă ea, Roni, micul vulpoi portocaliu, își potrivi cu lăbuțele eșarfa turcoaz, adulmecând curios fiecare adiere de vânt, gata să înceapă marea aventură.

O aventură pentru Mara

CAPITOLUL 1

Poteca de vată de zahăr

„Crezi că vom găsi drumul spre Festivalul Licuricilor, Roni?” întrebă Mara, privind cu ochi căprui sclipitori către coroanele copacilor ce păreau să atingă cerul violet. Fetița se opri în dreptul unei ciuperci uriașe, a cărei pălărie lucra ca o oglindă fină, reflectând lumina caldă a pădurii. Mara se aplecă și atinse ușor marginea ciupercii, uimită să descopere că pielea ei sclipia ca praful de stele adunat într-o singură pată de culoare.

O aventură pentru Mara

CAPITOLUL 1

Mara cercetează cu uimire o ciupercă uriașă sclipitoare.

Roni dădu din coadă, entuziasmat, și o luă la fugă înainte, oprindu-se brusc în fața unei poteci înguste care strălucea argintiu, ca și cum cineva ar fi presărat diamante pe pământ.

Poteca șerpuia printre tufele de flori uriașe, chemându-i pe cei doi prieteni să o urmeze. Roni mirosea cu atenție solul, strănutând vesel atunci când praful de stele îi gâdila nasul negru. „E drumul cel bun, Mara! Simt miros de nectar și magie aici," părea să spună vulpoiul prin privirea sa jucăușă. Mara râse, strângându-și sarafanul verde, și păși pe poteca sclipitoare, simțind cum fiecare pas îi dădea mai mult curaj. Liniștea pădurii era întreruptă doar de foșnetul frunzelor-norișor, care păreau să le șoptească încurajări.

O aventură pentru Mara

CAPITOLUL 1

Roni miroase o potecă acoperită cu sclipici argintiu.

Pe marginea drumului, chiar pe o frunză de ferigă cât o umbrelă, se odihnea o omidă dolofană, de un verde crud, cu o căciuliță minusculă făcută dintr-o petalie de margaretă. Omiduța căscă lung, deschizându-și gurița mică și privindu-i pe Mara și pe Roni cu ochi somnoroși, de parcă abia se trezise dintr-un vis lung. Mara se opri, fascinată, și făcu o reverență mică. „Bună ziua, domniță omidă! Căutăm drumul spre luminițele care dansează la festival. Ne poți ajuta?”

Omida se mișcă lent, își îndreptă antena și scoase un sunet subțire, ca un scâncet de vioară. „Festivalul... câtă gălăgie pentru o simplă seară,” murmură ea, apoi căscă din nou, arătând spre un grup de flori clopoțel care stăteau puțin mai departe. „Dacă vreți să ajungeți acolo, nu căutați harta, ci ascultați cu atenție. Urmați

O aventură pentru Mara

CAPITOLUL 1

Întâlnirea cu omida somnoroasă de pe o frunză mare.

florile care cântă. Ele știu întotdeauna unde este cea mai frumoasă lumină din pădure.” Mara îi mulțumi politicos, oferindu-i o boabă de rouă strălucitoare pe care o găsise pe un fir de iarbă, apoi porni mai departe, cu inima bătând de nerăbdare.

Roni zburda acum pe lângă ea, cu eșarfa lui turcoaz fluturând în vânt, în timp ce Mara privea atentă fiecare floare din calea lor. În depărtare, printre ramurile copacilor uriași, începură să se zărească contururile unor căsuțe suspendate, cu ferestre rotunde și acoperișuri din petale de trandafir. Părea să fie un sat întreg ascuns sus, printre crengi, unde cu siguranță cineva le-ar putea oferi ajutorul necesar. Mara și Roni accelerară pasul, simțind că sunt tot mai aproape de secretul ascuns al poienii.

O aventură pentru Mara

CAPITOLUL 2

Căsuțele din copacii uriași

Când au ajuns la baza copacilor imenși, Mara s-a oprit și și-a ridicat privirea, cu ochii căprui larg deschiși de uimire. Trunchiurile erau atât de groase, încât nici zece copii prinși de mână nu le-ar fi putut cuprinde. Sus, printre ramurile cu frunze rozalii, se zăreau mici căsuțe suspendate, cu ferestre rotunde ce străluceau ca niște ochi prietenoși. Roni a lătrat vesel, dând din codiță, și s-a învârtit în jurul cizmelor galbene ale fetiței, simțind parcă și el magia locului. „Uită-te, Roni, ce căsuțe drăguțe! Parcă ar fi făcute din scoarță aurie și petale de trandafir," a șoptit Mara, simțind cum curiozitatea o împinge să descopere cine locuiește acolo.

O aventură pentru Mara

CAPITOLUL 2

Căsuțele din copacii uriași

Lângă un trunchi noduros, Mara a zărit o scară neobișnuită care pornea de la nivelul solului și urca șerpuind printre ramuri. Nu era o scară obișnuită, ci una împletită cu grijă din crenguțe flexibile de salcie, fixate ferm cu ghirlande parfumate de iasomie. Fiecare treaptă părea să vibreze ușor, emanând un parfum dulceag care îi gâdila nasul. Mara a pășit cu grijă, testând rezistența treptelor, în timp ce Roni se cățăra cu agilitatea lui naturală, sărind de pe o treaptă pe alta. „Fii atent, Roni! Să nu aluneci," l-a avertizat ea, zâmbind, în timp ce se ridicau tot mai sus, deasupra ierbii catifelate.

O aventură pentru Mara

CAPITOLUL 2

Mara urcă pe o scară împletită din flori parfumate.

Când au ajuns pe platforma de sus, o zână spiriduș cu aripi transparente și sclipitoare i-a întâmpinat cu un zâmbet cald. Avea părul ca o rază de soare și purta o rochiță din frunze de mentă. „Bună, călători mici! Sunt Lili, spiridușul acestui copac. Văd că sunteți tare curioși," a spus ea cu o voce cristalină. Fără să aștepte un răspuns, Lili i-a invitat în căsuța ei primitoare, unde a așezat pe o masă rotundă două cești micuțe, sculptate dintr-o ghindă, pline cu ceai proaspăt de nectar de salcâm. Aroma era atât de îmbietoare, încât Mara a luat o sorbitură mică, simțindu-se imediat revigorată.

O aventură pentru Mara

CAPITOLUL 2

Zâna Lili le servește ceai proaspăt de nectar.

Mara i-a explicat zânei că ea și Roni sunt în căutarea Festivalului Licuricilor, dorindu-și mult să vadă dansul lor luminos. Lili a ascultat cu atenție, bătând ușor din aripi. „Festivalul este un secret păstrat cu grijă și începe abia când soarele dispare complet după orizont," a explicat spiridușul. „Dar drumul până la Luminișul Licuricilor este întunecos și plin de umbre jucăușe. Aveți nevoie de ceva care să vă arate calea, o lumină care să nu se stingă."

Cu un gest rapid, Lili a scos de sub un raft acoperit cu mușchi o mică lanternă rotundă, făcută dintr-un dovleac alb, șlefuit până a devenit aproape transparent. În interior, o scânteie aurie pâlpâia blând. „Această lanternă vă va ghida pașii," a spus Lili

O aventură pentru Mara

Lili îi dărei Marei o mică lanternă dintr-un dovleac alb.

oferindu-i-o Marei. Fetița a luat obiectul cu mare grijă, simțind căldura blândă ce emana din interior. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată, iar inima ei a început să bată cu bucurie, știind că acum poate merge mai departe.

Mara a vrut să-i ofere ceva în schimb, așa că a scotocit prin buzunarul sarafanului ei verde. A găsit o fundă de satin albastru, pe care o păstra pentru ocazii speciale. „Îți mulțumesc, Lili! Aceasta este pentru tine, să o legi la fereastră, ca să știi mereu cine a trecut pe aici," a spus ea cu generozitate. Zâna a primit funda cu emoție, mulțumindu-i Marei pentru bunătatea ei. Acum, cu lanterna de dovleac alb strânsă la piept și cu Roni alături, Mara a coborât scara împletită, pregătită să pornească spre Câmpia Florilor Uriașe, unde aventura îi aștepta.

O aventură pentru Mara

CAPITOLUL 3

Toboganul de pe petale

Purtând cu grijă mica lanternă din dovleac alb, Mara și Roni au lăsat în urmă satul din copaci și au pășit într-un loc cu totul nou. Dintr-odată, peisajul s-a deschis, dezvăluind Câmpia Florilor Uriașe. Fetița și-a ridicat privirea uimită, dându-și părul șaten scurt după ureche. În fața lor se înălțau lalele și margarete atât de mari, încât păreau niște clădiri colorate, cu tulpini groase ca niște trunchiuri de copac și petale care umbreau cerul rozaliu al pădurii.

Curiozitatea fetiței nu avea margini. În cizmulițele ei galbene, a început să exploreze rădăcinile acestor

O aventură pentru Mara

Toboganul de pe petale

plante gigantice, în timp ce Roni, puiul de vulpe portocaliu, adulmeca aerul dulceag, cu eșarfa lui turcoaz fluturând vesel. Câmpia era vastă, iar drumul părea să ocolească la nesfârșit tulpinile imense. Mara și-a dat seama că, mergând la pas, le-ar lua foarte mult timp să traverseze acest labirint floral înainte de începerea festivalului.

Privind în jur, ochii căprui ai Marei s-au oprit asupra unui trandafir roz, absolut spectaculos, a cărui tulpină se înclinase ușor spre pământ. Una dintre petalele sale uriașe, fină ca mătasea, cobora lin până în iarbă, formând o pantă perfectă. „Roni, uite! Dacă ne urcăm pe tulpina aceea aplecată, putem aluneca pe petală! Vom scurta drumul și ne vom și distra!”, a exclamat ea, netezindu-și sarafanul verde peste bluzița ivoire.

O aventură pentru Mara

Alunecând vesel pe o petală uriașă de trandafir roz.

Zis și făcut. Cu puțin efort și multe chicoteli, cei doi au reușit să se cațere pe frunzele aspre ale trandafirului, până au ajuns în vârful petalei roz. Suprafața ei era incredibil de catifelată și mirosea a parfum de vară. Mara s-a așezat cu grijă, ținând bine lanterna de dovleac. Roni s-a așezat în brațele ei, prinzând strâns cu dințișorii capătul eșarfei sale turcoaz, ca să nu-i zboare în vânt. „Ține-te bine, Roni! Pârtieee!”, a strigat fetița.

Au pornit la vale, alunecând vesel pe petala uriașă de trandafir roz, ca pe cel mai grozav tobogan din lume. Mara chiuia de bucurie, simțind cum vântul îi gâdilă obrajii, iar Roni scotea mici sunete ascuțite, pline de entuziasm. Viteza îi făcea să simtă că zboară printre culorile calde ale pădurii magice, lăsând în urmă doar ecoul râsetelor lor.

O aventură pentru Mara

CAPITOLUL 3

Roni aterizează într-un praf de polen auriu.

La baza florii, coborârea s-a oprit brusc, dar moale. Mara a aterizat pe un pat de mușchi pufos, însă Roni s-a rostogolit puțin mai departe, aterizând direct într-o grămăjoară de praf de polen auriu. Puiul de vulpe a strănutat hazliu și și-a scuturat blănița portocalie, creând un mic norișor sclipitor în jurul lui. Mara a izbucnit în râs, ștergându-i cu blândețe boticul plin de praf magic.

În timp ce îl ajuta pe Roni să se curețe, fetița a observat ceva strălucind sub marginea petalei pe care tocmai alunecaseră. Era o frunză de arțar argintiu, uscată, dar uimitor de rezistentă. Mara a ridicat-o cu atenție și a examinat-o. Pe suprafața ei lucioasă erau desenate linii fine și simboluri minuscule. „Roni, privește! Este o hartă veche!”, a șoptit ea, plină de încântare.

CAPITOLUL 3

Mara examinează harta desenată pe frunza de arțar.

Studiind harta la lumina blândă a lanternei de dovleac, Mara a văzut desenat trandafirul uriaș, apoi un drum scurt care ducea către niște linii ondulate, deasupra cărora pluteau note muzicale. „Harta ne arată că trebuie să traversăm un pârâu ca să ajungem la Festivalul Licuricilor. Și nu e orice fel de pârâu... e un pârâu care cântă!”, a explicat ea. Ținând strâns harta din frunză de arțar într-o mână și lanterna în cealaltă, Mara și-a potrivit cizmulițele și s-a îndreptat cu pași hotărâți spre direcția din care se auzea deja un susur cristalin, ca un clinchet de clopoței.

O aventură pentru Mara

CAPITOLUL 4

Pârâul cu pietre muzicale

Amurgul cald a început să îmbrace întreaga pădure roz în nuanțe magice de violet și liliachiu, iar aerul mirosea dulce, a flori de primăvară. Mara pășea încrezătoare, ținând strâns în mână harta desenată pe frunza de arțar argintiu și lanterna de dovleac alb care răspândea o lumină caldă. Roni, puiul de vulpe portocaliu, mergea alături de ea, lăsându-și eșarfa turcoaz să fluture ușor la fiecare pas. Zgomotul pădurii se schimbase acum; în locul foșnetului obișnuit al frunzelor, se auzea un susur cristalin, ca și cum mii de clopoței nevăzuți s-ar fi agitat sub adierea vântului.

O aventură pentru Mara

CAPITOLUL 4

Pârâul cu pietre muzicale

În curând, cei doi prieteni au ajuns la malul unui pârâu cu ape extraordinar de limpezi. Apa curgea leneș peste un pat de pietre rotunde și netede, însă nu clipocea deloc așa cum o făceau râurile obișnuite. De fiecare dată când valurile mici atingeau malul, se auzea o notă muzicală curată și veselă. Mara s-a oprit la margine, privind uimită cum apa strălucea sub ultimele raze ale soarelui. „Uite, Roni, acesta este pârâul din poveste! Dar cum facem să trecem pe malul celălalt fără să ne udăm?”, a întrebat fetița, analizând adâncimea apei cu ochii ei căprui și plini de curiozitate.

O aventură pentru Mara

Mara pășește cu grijă pe o piatră care se aprinde în galben.

Roni a scos un scheunat scurt și a arătat cu lăbuța spre o serie de pietre mari, așezate în linie de-a lungul pârâului. Unele dintre ele păreau complet stinse, dar una aflată chiar lângă mal avea o ușoară tentă aurie. Mara și-a potrivit cu grijă cizmulițele galbene pe prima piatră mare. În clipa în care talpa ei a atins suprafața rece, piatra s-a aprins brusc într-un galben strălucitor și cald, scoțând un sunet dulce de harpă. „Ooo, ai văzut?”, a strigat Mara, râzând de bucurie. „Pietrele cântă când pășim pe ele!”

Încurajat de succesul fetiței, Roni a făcut o săritură veselă direct pe următoarea piatră din rând. Când

O aventură pentru Mara

Mara păşeşte cu grijă pe o piatră care se aprinde în galben.

lăbuţele lui au atins stânca rotundă, aceasta a început să lumineze într-o nuanţă splendidă de turcoaz, exact ca eşarfa lui, şi a eliberat un sunet vesel de fluier. Puiul de vulpe a dat fericit din coadă, făcând o piruetă jucăuşă. Mara l-a urmat imediat, călcând pe o a treia piatră care s-a aprins într-un roz aprins. Cu fiecare pas pe care îl făceau împreună, o nouă melodie luminoasă şi caldă prindea viaţă în mijlocul pârâului muzical.

Fiecare pas pe care Mara şi Roni îl făceau pe pietrele magice trimitea unde de lumină prin apa limpede, iar sunetele create începură să trezească întreaga natură din jur. Din tufişurile de pe margini, mici scântei argintii au început să se ridice spre cerul serii, ca nişte steluţe curioase care voiau să asculte cântecul lor. „Uită-te, Roni! Muzica noastră aduce lumina!”, a şoptit

O aventură pentru Mara

CAPITOLUL 4

Roni sare vesel pe următoarea piatră luminoasă.

fetița, făcând încă un pas atent cu cizmulițele ei galbene pe o piatră verde ce a scos un sunet profund de violoncel. Puiul de vulpe a mai făcut un salt hazliu pe ultima piatră, finalizând simfonia cu un clinchet argintiu.

Cu un ultim salt plin de curaj, Mara și Roni au aterizat teferi pe malul celălalt al pârâului muzical, lăsând în urmă melodia care încă mai reverbera ușor pe suprafața apei. Când s-au întors să privească drumul parcurs, au văzut cum toate pietrele străluceau acum ca un curcubeu de lumină sub cerul violet. Dincolo de pârâu, printre trunchiurile uriașe ale copacilor cu frunze roz, se zăreau deja primele sclipiri intense și jucăușe ale marelui festival. Inima Marei a tresărit de emoție; erau atât de aproape de marea lor aventură.

CAPITOLUL 5

Dansul luminițelor calde

Mara și Roni trecură de ultimele ramuri roz și rămaseră amândoi cu gura căscată de uimire. În fața lor se întindea marea poiană, inundată de o lumină caldă, de chihlimbar, care părea să plutească în aer ca un val de miere caldă. Mii de licurici strălucitori se roteau în spirale aurii, desenând constelații jucăușe pe cerul serii. În mijlocul poienii, pe ciupercuțe mici și colorate, zâne delicate cu aripi de borangic cântau la harpe minuscule, iar acordurile lor dulci umpleau aerul cu o liniște magică. Mara își aranjă gulerul bluzei ivoire și își privi cizmulițele galbene, simțind cum bucuria îi cuprinde întreaga făptură.

O aventură pentru Mara

CAPITOLUL 5

Dansul luminițelor calde

„Roni, privește! Am ajuns cu adevărat!”, șopti fetița cu ochii căprui plini de sclipiri. Puiul de vulpe scoase un scheunat vesel de aprobare și își ajustă eșarfa turcoaz cu lăbuța, dând din coadă atât de repede încât părea o mică flacără portocalie în mișcare. Cântăreții înaripați se apropiară de ei, iar câțiva licurici curioși începură să danseze în jurul nasului umed al lui Roni, ceea ce îl făcu pe micul animal să strănute delicat. Mara râse cu poftă, iar râsul ei curat atrase atenția zânelor, care le făcură semne prietenoase să se alăture sărbătorii din inima poienii.

O aventură pentru Mara

CAPITOLUL 5

Dansul fericit în mijlocul festivalului luminii.

Fără să mai stea pe gânduri, Mara făcu câțiva pași dansanți pe iarba moale și parfumată. Licuricii se adunară repede în jurul ei, formând o coroană luminoasă deasupra părului ei șaten, scurt până la bărbie. Roni o urmărea îndeaproape, țopăind în cercuri și încercând să prindă cu lăbuțele micile luminițe care pluteau leneș. Muzica harpelor deveni mai ritmată, iar petalele florilor uriașe din jur începură să se legene ușor, ca și cum ar fi dansat și ele în ritmul serii. Toată poiana roz vibra de o căldură primitoare și de un sentiment profund de prietenie.

„Vino, Roni, dansează cu mine!”, îl îndemnă Mara, luându-l de lăbuțe și învârtindu-se ușor pe loc.

O aventură pentru Mara

CAPITOLUL 5

Dansul fericit în mijlocul festivalului luminii.

Sarafanul ei verde se rotea ca o petală proaspătă în mijlocul acelei mări de aur sclipitor. Fiecare mișcare a fetiței părea să deseneze noi cărări de lumină în aer, iar licuricii o urmau ascultători, clipind în sincron cu bătăile inimii ei fericite. Curiozitatea ei de la începutul zilei fusese pe deplin răsplătită cu cel mai frumos spectacol pe care l-ar fi putut visa vreodată, un moment pur de magie împărtășit cu cel mai bun prieten al ei.

Pe măsură ce noaptea își cernea stelele pe cerul violet, dansul deveni din ce în ce mai domol, iar acordurile harpelor se preschimbară într-un cântec de leagăn șoptit. Licuricii se așezară blând pe frunzele mari și pe petalele trandafirilor uriași, lăsând în urmă o lumină caldă și ocrotitoare, ca o pătură de aur. Mara simți

Sfârșit

Mara și Roni dorm liniștiți pe un pat moale de mușchi.

cum pleoapele încep să îi fie grele de atâta alergat și veselie. Își frecă ochii căprui cu mânuța și căută cu privirea un loc liniștit unde să se odihnească după marea călătorie prin pădurea magică.

Chiar lângă tulpina unei flori gigantice, se întindea un pat moale de mușchi verde și pufos, care mirosea a flori de câmp și a praf de stele. Mara se așeză încet, trăgându-l pe Roni lângă ea. Micul pui de vulpe se cuibări la pieptul ei, încălzind-o cu blănița lui portocalie, în timp ce eșarfa turcoaz le servea drept pernă moale. Înconjurați de sclipirile discrete ale ultimilor licurici care vegheau deasupra lor, cei doi prieteni închiseră ochii. Aventura se încheie cu Mara și Roni dormind fericiți în lumina blândă a licuricilor, purtând în suflet secretul și magia celei mai frumoase nopți.

Eroul rămâne.
Aventura poate continua.

Cinci capitole, un festival al luminilor și un prieten care nu o lasă niciodată singură.
O aventură despre curaj și prietenie, în Lumea zânelor.

Povestea Mea Magică

www.povestea-mea-magica.ro